

שכלום לא יקרה אם יגנבו מאביך כמה שקי בצל ואין עלייך
להשאך בשל כך לבזק בשזה".
ספוגתי את הניפה ושתקתי וכי מה יכולתי להגיד? הוא
צדוק. אבל... גם אני צדקתי. לפחות בעיני.

את "פרשת" הטיוון עלה בגורלו של עמנואל לסיים.
הבצל כולם כבר הוצאה מהקרקע, קבוצת הרועים עזבה את
המקום וגם אנחנו עליינו הביתה, בטיוון נותרה רק העשביה
הירוקה וטובה למרעה ואיך אפשר לוותר על כר נרחב זה?
הוטל, איפוא, על עמנואל (הצעיר תמיד לוקה), להוריד יומי-
יום את הסוסים לרעות באח'ו.

שעת ארכות היה עמנואל יושב בשזה השומם, מביט
בסוסים הלועסים לתיאבון, מאזין לקרקור הצפרדעים ב-
תعلاה ו...שולח מבט מפעם לפעם אל צילם הזוחל של
ההרים הסמכים אשר הגיעו לקו מסויים — היה זה האות
שהוא רשאי להפסיק את רעייתם של הסוסים ולשוב עם
הביתה. אך כאמור, הצל זוחל לו את והשעות — ארכות,
ארוכות...

